

Александар Вучић не само да одређује ко је сумњив и кога треба привести иследнику због превара и корупције или именује кривце за вишак афлатоксина у млеку, већ има и друга задужења. Он путује по свету, продаје оружје, склапа међународне уговоре, најављује чврсту сарадњу са ЕУ и непоколебљиво корачање ка Европи, и, уједно, покушава да од неумољивих измоли блажи став према Србији (разумљиво, без икаквог успеха). Што је дуже на власти, министар одбране Србије и први потпредседник Владе, све више подсећа на онај маргарин из рекламе: у све се меша. Данас у Београду објављује рат пљачкашима народне имовине, сутра је већ у неком ближем или даљем иностранству. Изгледа као да покушава да надокнади све оне године у којима му је био забрањен улазак у земље Европске уније. Данас је забрана заборављена, казна укинута, па први потпредседник Владе слободно путује по свету. Томе свакако знатно доприноси и његов нешто скорији, али и одлучан став да Европа нема алтернативу. То се у ЕУ, кад је реч о Србији, природно, подразумева као признање "Косова републик", те се овакве изјаве г. Вучића, допадају и оним државама које су нашег првог потпредседника Владе некада сматрале непожељним на својој територији.

Г. Вучић, иако још у млађем животном добу, већ има богату и прилично кривудавау политичку каријеру (уосталом, да није таква, зар би оволико дуго трајала?). Пекао је занат, као млађи приправник, код доктора Шешеља, а веома се брзо истакао као његов најбољи ученик, који га је затим у много чему и превазишао, поготово у односу према политичким противницима и неистомишљеницима уопште.

Пише: Војислав М. Станојчић
среда, 06 март 2013 19:12

И док су неки политичари његовог ранга били су умешани у афере са новцем или везама са професионалним криминалцима, за досије г. Вучића се може закључити да је знатно скромнији. Забележено је само да је извесно време покушавао да не плаћа телефон, због чега му је он најзад и искључен. Други случај односи се на стан који му је додељен на коришћење, а који је затим откупио по цени нижој од тржишне.

Међутим, мора се посебно истаћи његово министровање 1998. године, када је у Влади Мирка Марјановића водио ресор за информисање. На снази је био тада на снази злогласни Закон о информисању, који је донет ради дисциплиновања непослушних, такозваних "независних" новинара, чија су извештавања и коментари одударали од општег поданичког медијског служења владавини Слободана Милошевића. Под његов су удар доспеле "независне" новине, пљуштале су казне уредницима и новинарима који су деловали "подривајуће и противдржавно". Тужбе су имали право да подносе појединци или организације, а на пресуде се није чекало месецима и годинама – као што је чест случај у Србији. Судови за прекршаје имали су обавезу да по тужбама одлучују у року од 24 часа, па су је они, разуме се, уредно и испуњавали. Министар Вучић тешио је тада јавност у Србији објашњењем да је овај поступак неопходан, јер су се "неки медији јавно ставили у службу неких светских моћника у вођењу специјалног рата против Србије". По пресудама на основу овог Закона, изречене су казне од укупно 24 милиона динара, а забрањени су листови "Данас", "Дневни телеграф" и "Наша борба".

Нажалост, данас, неки наши новинари, чак и они са вишегодишњим искуством, хвалоспевима обасипају одлучност и пожртвованост првог потпредседника Владе који ће (тек што није!) укинати корупцију у Србији, објавити ко се и како обогатио на рачун државе, или одредити ко је крив што у млеку има више афлатоксина него што је дозвољено... Дирљиви су ти панегирици, а жалосни њихови аутори. Није много вероватно да су заборавили Закон о информисању из 1998. и његову примену, већ се

"Човек оркестар" и жалосни медијски панегирици

Пише: Војислав М. Станојчић
среда, 06 март 2013 19:12

само труде да на време покажу своју правоверност и оданост. За сваки случај.